

MIT JELENT A „HÜSÉG-HÓNAPOK”?

IRTA: Rev. CSENDES IMRE

Bizonyára érdekl Magyar honfitársainkat is, hogy mi annak a felhívásnak a célja, mely a nagy winniepei napilapokban, valamint a villamosokon olvasható ezzel a nagy betűs szöveggel: „December is Church Loyalty Month. Be loyal! Attend your Church!”

A winniepei lelkeskedés indította ezt a mozgalmat, de nem abból a célból, hogy egy hirtelen fellángolással egy-két vasárnapon serkentse buzgóbb templom látogatásra az embereket, hanem azért, hogy a mai zaváros, kétkedő, bizonytalanságban élő világban felhívja a figyelmet azokra a krisztusi igazságokra, melyek a különféle vallások alapjait képezik és amely igazságok követése segítette az emberiséget a mai kor magas kultúrájára.

A mozgalmat megindítására az a tapasztalati megfigyelés vezetett, hogy sohasem volt az emberiségnek nagyobb szüksége egy ideálisabb baráti együttlésre mint ma, midőn a levegő szinte telve látszik az elégedetlenség, gyűlölet, s ellenségeskedés bacilusaival s mindenki idegesen gondol arra, hogy a tudásított ember indulat mikor robban ki egy ördöklő háborúba, vagy ennélfélettebb veszedelmesebb forradalmi vértüredőbe.

A bizonytalanságban kavargó világ emberi társadalmának közepette az ideális élet legelőkeltebb mintaképeként áll Jézus, kinek élete azt példázta, hogy az egyes emberek gondolkodásától és egyéni lelkületétől függ az emberiség boldogsága, tehát az egyének lelkülete szűli az egyetemes világképet. Hogy pedig a világ a keresztény népek felebaráti közösségévé lehesen, kinek-kinek saját magán kell kezdenie a megértőbbé, jobbá, tökéletesebbé átforgatását.

Ma mindenki érzi, tudja és hirdeti, hogy a világnak át kell formálódni, az értékeknek átértékelődni, hiszen ma azt látjuk, hogy semmi más nem uralkodik a földön, mint az önbatalmu törekvés, a katonai erőik tulpkapásai s mindezek ördögi támogatása, a pénz.

A „hüség-hónap” az egyéni élet magasabbrendűségére, egy megértőbb erkölcsi törvény szükségességére kívánja a figyelmet felhívni, azokra az emberi természetben rejlő isteni igazságokra, melyekről a mai világ olyan nagyon is elfelejtkezett. A zugezódo tömegek ma kétségtelenül joggal beszélnek annyit az emberi egyenlőségéről és az életigények egyöntetűbbé tételéről nélkülönhetetlenségéről. Azonban az életigények megértésénél mindig csak a huszadik század művelődésének technikai fejlettségét, az azokból és azok által elérhető előnyöket, vagy kényelmet és a külső látszólagos gazdagságot veszik mértékadónak.

Ma általánosn elfogadott az a téves nézet, hogy annak van legjobb dolga, melegegettebb, boldogabb élete, akinek nagyobb és szebb autója, kényelmesebben berendezett lakása van, aki a mindig tökéletesebb fejlődő gépek segítségével tinél nagyobb tökélt tud akár becsületen, akár tökéltelenen összeharcsólni. Pedig hiányos igazolta már az élet azt, amit Jézus mondott: „Mit használ valakinek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt szenved.”

„A hüség-hónap” arra igyekszik felhívni az emberek figyelmét, hogy a mai kor, mely mindenben egységesítésre törekedik, elfelejti azt, hogy míg az emberi érzés, gondolkodás és akarat, egyszóval az emberi lélek nem egységes — addig a nagy társulatok, vagy akár az állam kezében is egyesített ipar, kereskedelem és közlekedés csak a széthuzást és ellenségeskedést mérgekesíti el még jobban.

Tagadhatatlan igazság, hogy a naponként szaporodó u-

jobb és újabb találmányok és felfedezések, a mind tökéletesebbé váló közlekedési eszközök, autók, vasutak, repülőgépek, óriáshajók, aztán a képeket felálluló villamos erők kihasználása, a rádiók, fizikai eszközök, kémiai szerek, harcászati felszerelések, erőtlenyemok stb. nemcsak bensőbb barátságot nem teremtetek az emberek között, hanem sokkal inkább ellensége lett az ember felebarátiának és önmagának. Mindez pedig annak következménye, hogy a mai ember helytelenül értékeli a világi javakat és megfedelkezve magasabb rendű erőtlenyemokért csak olyan törvényt ismer önmagára és másokra nézve kötelezőnek, mely ostorral sújt az ellene vétőkre.

A mai gazdasági egyenlőtlenységből folyó társadalmi ellentétek gyökere nem csupán gazdasági, hanem lélektani okokra is vezethető vissza. A szegény ember ma is mint a világ kezdete óta mindig, élni akar és érzi, hogy ehhez az élethez joga van épen úgy, mint a gazdagoknak. Az élethez való igényjogosultság ferde értelmezése szülte azt a helytelen világfelfogást, melynek megváltoztatására törekednek az egyházak a „Church Loyalty Month” folyamán, azáltal, hogy az embereket: szegényeket és gazdagokat egyaránt jobb megértésre bírva, a társadalmi ellentétek békés kiegyenlítését segítik diadalra.

A hüségre való felhívás tehát végeredményben azt jelenti: légy hű ember! Mivoltodhoz, önmagadhoz és felebarátdhoz. Menj el a saját hitvallásod templomába, mert mindenütt az Isten előtti egyenlőség képei az egyházi hitvallás alapját s minden feltekezt a tökéletesebb emberi egyenlőségre törekedik.

MEGHOSSZABITOTTUK RECEPT-PÁLYAZATUNK BEKÜLDÉSI HATÁRIDEJÉT ASSZONYOKNAK

SUCKING PIG „PAPRIKAS”

Nicely cleaned sucking pig to be chopped in to small pieces and placed in water. Brown sliced onion in a tablespoonful of lard, season with one spoonful of sweet Paprika. Then strain meat, salt well, add to onions and allow to simmer. Cover may be removed after a while, but cooking to be continued till meat is tender.

„Lytton”

„BROWN” SOUP

Place sliced bacon in a dish, spread layer of sliced carrots, parsnips, kohi rabi, celery root, onions, etc., and add piece of liver and several bones. Cook uncovered, till bacon becomes brown, but be careful not to burn. Add meat-stock, cover and allow to boil for two hours. Remove from fire and allow to settle, strain and skim fat, serve with baked peas. If unsalted this soup may be kept for days.

COFFEE CAKE

Mix 4 egg yolks, 1 whole egg, one sixth of a pound of icing

sugar above moderate heat. Let it cool, then add to a mixture of ¼ lb. of fine flour and one tenth of a pound of butter, well mixed. Bake in greased deep tin, until crisp.

„Magyar süto-nő”

STUFFED TURKEY

Soak dry bread in cold water, take same amount of fine bread-crumbs, add to chopped onions, mix with minced liver and giblets of turkey. Seasoning: parsley tops, sage, salt and pepper, add lard and 5-8 eggs. Mix well then stuff bird, sew together. Roast for 2-3 hours as necessary.

„Bákevár”

FOGÓS KÉRDÉS

Nyelvóra alatt az igerogozást tanulják. A tanító egy fiúcskához fordul s ezt kérdezi: — Megtudná mondani, milyen időben van ez: „Szép vagyok.”

— Mult időben — felelt a kis fiú.

„MESÉK AZ IRÓGÉPRŐL”

A montreali „Hungaria Társadalmi Egyesület” mükedvelő gárdája 1934 január első felében színré hozza a „Mesék az írógépéről” című 3 felvonásos operettet. E remek és nagyhirű darab Montreálban először kerül előadásra. Színrehozásának híre valószínűleg szenzáció erejével hatott.

A „Hungaria Társadalmi Egyesület” mükedvelő mindíg ki-válót adtak Montreal magyarságának, de a nagyarányú előké-születetek tekintetbe véve ez-uttal minden várakozást felül-mul vállalkozásuk. Az előadás fényes sikerét biztosítja, hogy az operett rendezését és főszerepét Br. Csávosy Margit énekművésznő vállalta. K. S.

„VÖRÖS ÖRDÖGÖK” FILMEN

Budapestben elkészült Her-czeg Ferenc „A dovaló nábob lánya” című színművének film-változata, a „Rákóczi-induló”, amelynek a leghatásosabb to-megjelentet a huszárság lovas-bravúrrjai, a Tiszán való átusztatás, az ősi nagygyakorlatok huszárruhájával. A „Rákóczi-in-duló” huszárszerűen a Nyre-egyházal 4-es huszárezred szre-plésével vették fel.

OTTHON, Sask.

Nevezetes esemény törté meg az egy évnél hosszabb csendet az otthoni magyar telepek, ak-kor, amikor a Szentháromság kápolnában nov. 28-án örk hűsöket esküdtek egymásnak Sipkovics József; Sipkovics Gel-ért és Szinnen Anna fia és Gu-lyás Irma, Gulyás Imre és Hegy-Jullana leánya. Az esküvő elő-tt menyegzős háznál régi ma-gyar szokás szerint Stadler Ist-ván vőfély bocsuztatta a meny-aszonyt szülőtől testvéreitől s rokonságától, mely alkalommal szem nem maradt szárazon.

Az esketési szertartást és szentmisét Ft. Vadas József ka-posvári plébános végezte: tanuk voltak Almásy Mihály és Sipko-vics Gellért. A menyegzős ház-nál már terített asztal várta a vendégeket, amelyek minden fogásához a felkószöntött az ü-

Recept-Pályázat
Szavazólap

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ 1934 Január 8.

Alulírott a 'K. M. U.'-ban

jelige alatt megjelent receptet
találom legjobbnak. Ugyancsak kitüntetése érdemesnek
vélem a és
jellegés recepteket.
Pontos cím:

olvasható aláírás

V A G J A K I - Ö R I Z Z E M E G

gyes és jókedvű vőfély mondta. Az ebédet Ft. Vadas szavai zár-ták be, tartós boldogságot kíván-ván az új párnak. Vacsora után a vendégsereg tánca perdült, mely reggelig tartott.

Az új pár Canán telepedett meg. Gulyás Irma az otthoni Kath. Nőszövetségnek több mint egy éven át pénztárosa, az Ifju-sági Egyletnek pedig kiváló tag-ja volt; ugy a Nőszövetség, va-lamint az Ifjúsági Egylet ezton is kifejezi őszinte jókívánatait.

Ugyancsak egy új kis magyar sorakozott az otthoni hitköz-ségbe, amikor Molnár Vendel és Hegyi Mária új szülött fia, Ray-mond, Elvyn és Gergely néven a keresztesség szentségét felvette. Keresztülők Boda István és Stadler Anna voltak Saxon Hill-ről; minden jót a szülőknek és az újszülöttnak!

Szikora Béla.

Az esőcsepp kivágja a követ, nem az erejével, hanem gyakori esésével.

LATIN MONDÁS

A „BOLDOGASSZONY ANYANK” — ROMÁBAN

XI. Pius pápa kihallgatáson fo-gadta a szentéleti harmadik ma-gyar zárándoklat résztvevőit. A pápa meleg szavakkal emlékez-tett meg Magyarországról, a-mely mindig olyan közel áll szí-véhez.

— Tiszta életre — mondotta — különösen a szenvedő orszá-goknak van szükségük, elsősor-ban Magyarországnak, amely-nek népe oly sokat kiélköz. A tiszta ételt kifejezésére szerez-heti meg a népek számára a biz-tosabb jövőt.

Seredi herceggel néhány közvetlen szóval köszöntö meg a pápa szavait, majd az egyete-mi énekkarok a „Boldogasszony Anyánk” ősi dallamával fejez-ték be a kihallgatást.

— ÖN SZERET ALKUDNI? — MI NEM!

LAPUNK ELŐFIZETÉSE CSAK 50 CENT EGY ¼ ÉVRE. BEKÜLDTE MÁR?

FALUSI KÖD

IRTA: SINKA ISTVÁN

A csónak uszott, a víz dalolt. Péter keresztbe tette az evezőket és hagyta a csónakot uvo-zni a maga útján. A folyóparton végig nyárfák állottak s mintha a végtelen utu víz ós, hű övel lennének, úgy hajlottak a meder fölé és hallgattak és örködtek: vigyáztak a folyó mély, zengő testére, ahogy az a lány homok-szemeken kúszva vitte a csóna-kot és vitte Pétert.

Es a nyujtós föld hangját is magával hordta a folyó. Azért hordta magával, hogy ilyenkor, mikor már nagyon sulyos az estétől és a fénytől a levegő — ezeket a hangokat elvirge a partment falukba, mind örk, nagy üzenetet, hogy egyvív tar-tonak mind: föld, folyó, kert, falu, béke, harc és mind-mind az a moraj, ami felzsong a nap-alok lábanymórn mélyen-mé-lyen, miként az emberi fájdalom.

A folyó kanyarodott. Péter megmarkolta az evezőket, aztán belemerített lassan a vízbe. A csónak zajtalanul fordult a fo-lyó folyásával és csillogó szala-got eresztett maga után. A szél lágyan suhogott a falu felől és nesztelen ujjakkal forgatta ki a nyárfák leveleit. S azok csak billentek, egyre csak billentek, mint egy láthatatlan zongora ezüstbillyentyűi és millió hangot sórtak el a meder fölött.

— Zongora a nyárfák és most az alkonyat zoltárát játssza — gondolta Péter és megint ke-reszte rakta az evezőt. Tán a-zért, hogy ne háborgassa me-vele nagy utójában a zengő mély vizet. Mert Péter álmódó volt és szerette nagyon, ha így, csónakringatásba és csendbe men-tett percejé zajtalanul viszi és usztatja a nyugalmat, nagy fo-lyó... És a nyárfák csak zongora-zták és a csónak csak ö-szösz és Péternek úgy tetszett

ez, mintha felhőkkel és egekkel játszó zöld tükkörben sietne ha-zafelé.

A folyóparton erős, friss asz-szonyok sarjut gyűjtöttek. — Hé, hó, Péter, hé! nem ál-lanál meg fürödni hé?! — kiál-tottak felé és piros kendőjüket lobogtatva utána kacagtak a folyó felett.

De Péter nem hallotta ezeket a kiáltásokat, mert újra az evezőkhöz nyult és egy biztos mé-ritéssel kitépte a csónakot a fo-lyó sodrából és a part felé irá-nyította.

— Olyan az élet is, mint a csónak — próbált magának be-szélni Péter. — Jön egy mély, fájó merítés és már ki is billen a megszokott utról, csak hogy azzal a különbséggel, hogy míg a csónak a víz fölött biztos, part-ra fut, addig az a másik part-talan vizekre téved és... és hopp ni csak ni! Már itt is a part — nyílt fel Péterben a valóság. Előre vágott az evezőkkel, hogy lefogja a csónak rohamát... Kocc!... a csónak orra elérte a partot, egy pillanatig még re-megett, aztán elkezdte magát ringatni a csendes esti vizen.

— Jó estét!
— Adjon az Isten!
— Megjöttél?
— Meg am... meg!
Az asszony felgyűrte szoknyáját térdig és a földre ázott lépcsőkön a vizig lépett. Péter csörögve kötötte ki a csónak és várt nyugodtan. Miért sies-sen? Ugyis egészen bizonyos az, amit kérdezi akar. Péter indult fölfelé a parton.

— Mond hát — szakadt fel az asszonyból a kérdés — eladta, csakugyan eladta? ... Tönkre tett... az apám tönkre tett beionunket?!
A nyárfák között tehenek balagtak haza és a járások útem-gben ott hűnbált a tiszta álmok szelíd, estéll nyugalma.

— El... eladta!... Mind eladta!... Azért a vén asszony-ért... azért adta el!

Az asszony megfogta a Péter kezét és a szíve fölét szorította. — Pedig lesz, Péter... lesz... és kellene majd a föld. Péter megértette.

Az asszony szemében meleg fények gyúltak. — Igen, lesz.

Aztán nem beszéltek többet erről. Péter megismította az asszonya kontyát és csak any-nyit mondott: kedves.

A hold mint egy égi mérleg ezüstszezáje emelkedett a folyó fölé, a nyárfák hívós szédületbe bódogtak és hosszú árnyakat nyujtottak a pihegő folyóra. Az asszony hitelt és fénnel a szíve alatt előresietett. Péter meg állt még egy ideig fönn a parton és nem tudta féltől, csak hallgatta az estéből felszongó morajt, amely mé-lyebb, mint maga a föld és mé-lyebb, mint az emberi fájdalom. Talán az ő egyszerű szívek e-gyüttes, nagy dobogása ez a fo-lyó, a temető és a buzaöldélek között. Talán a néma uccák pe-rőlő holdas éneke ez, amely a faluval, a kertekkel, a fákkal kél birokra és ott zeng az ár-adásban a bölcső, a sir, a fagyó vér és a fagyó kenyér kísérte-dobogása.

— Jösz-e már, Péter?... Hallod-e?
— Igen...! Ehol ni... már megyek is — riadt magára Pé-ter és gyorsan lépkedett most már az asszonya után... És a magáramaradt folyó csak dalolt, a csónak meg csak ringott-ringott tovább.

Hallod-e Péter, kopognak... kelj fel!... Hallod-e lelkem?
Péter összegyűrte magán a nehéz, meleg dunnát s a szeme-tágn kerekre nyílt.

— Kopognak?... Jön talán valaki?

Az asszony átfektette előbb a teknő a kovászfát, sőt markolt fel és egy edényben vizet kava-rászott, aztán az egészet a ko-vásza öntötte, csak aztán felelt: — Igen, kopognak... tudod az öreg!... Most megy a vá-rorosba a föld miatt... Azt hi-szem át kell vinni a vizen. Péter karomkodott.

— Nekem?... Hogy én vi-gyem át? Eppen én! A fene ha megeszi a Sárjával együtt!

Az asszony porolta a kovászra lisztet és hirtelen megfújult ben-ne valami. Látta az apját, amint évekkel ezelőtt hangtalan gyász szal gyászolta a párját. És látta, amint esetlen vígatással így kezett azon, hogy vigasztalja őt. És most a szíve, a meleg asz-sony szíve kitarult, hogy megbo-csásson és megvédje az ura előtt az apját, ezt a bűnös tékozlót. — De Péter, lelkem... ne szidd!... hisz mégis csak az apám!

Péter öltözöködött és hallga-tott. A falba szegek voltak be-veleve s a szegeken képek függ-tek: a Péter apá. Szegény fakó-ba merült arok, kiknek hajdani holdvilág-életük nem birt nap-palba nyilani, mert csak bolyong-tak egyre a temető és a föld kö-zött és megszikkadtak és elfa-radtak és nem bírtak megeny-hülni soha. És nem tudom most megenyhülni Péter sem.

— A Sárjával együtt... Igen! Az asszony marékival kavarta el a kovászhban a lisztet.

— De lelkem, Péter!
Es Péter megint csak hallga-tott. Nézte az asszony fiatal, haj-lékony testét, a mint az a tészta fölét feszül s a csipőjén ott ring az új kenyér és az új vér ma-gasztos szentsége. Aztán be-eresztette a hajnali kopogtatót. Az köszönt és leült a lánya és Péter között.

Szikk, csontos ember volt és kevés beszéde. Hallgattak.

— Mind a négyet... igen! Péter nézte a ködöt és a csóna-kot visszefele fordította a fo-lyó sodrán.

— Hát jó... De itt, ezen a vízen át nem megyen ma!

A csontos, szikk, öreg ember az evezőt után kapott. Mégmar-kolták erősen, mind a ketten. — Péter!
— Na?
— Nem jó vége lesz!
A csónak billenve fordult és most már keresztbe uszott a fo-lyó sodrán. Pétert valami fájó, keserű düh folytotta.

— Hát ne legyen! Dögölkünk itte bele inkább a vízbe... érti?... mind a ketten...

Az evezőt elhajította messze, bele a vízbe és fél lábával a csónak szélére lépett. Az öreg szem-re hályogot vont a rémnél. — Mit akarsz?
— Azt, hogy ússzon, aki tud!

Mert, tudja, ez a sebes, mély víz sok mindent lemos az emberről. És aztán billent a csónak, két ember kiáltott, a folyó fölött meg könnyű párákból fehér kö-dök ringtak.

Valahol az akól ölelve őrizte a csorda szelid álmát s a kérő-d-ző állatok csengője megkoppan-t és ide sórtta szavát zengve a folyó fölé. A fák között cserép-korsóval a karján sietett egy asszony, a Péter asszonya s va-lami sejtelmőtől hájva a víz fö-lé hajolt és már látta azt, amit meg kellett látnia. Hirtelen úgy rémlett neki, mintha már sok évvel ezelőt hajolt volna le ide a víz fölé és most már nem tud fölegyenesedni innét, mert na-gyon sokat élt már és nagyon-nagyon megöregedett. Úgy érez-te most, mintha visszafele dobo-gó szíve alatt két arc akarna el-mosódní végkép: az apjé és a Péteré.

— Uramjézus!
A cserépkorsó a vízbe hullott és forogva, gyorsan tovasszelt. Az asszony teste feszülve bírközött a víz sodrán, de elernyed

hamar, mert erős volt és mély volt itta a víz.

— Uramjézus! Péter!... Az apám!... Péter... er!...

Aztán már gyorsan pergett le minden.

Az öreg vergődve a part felé uszott és hangosan imádkozott. Péter aztán még verekedett sokat a folyóval, amíg megtalál-ta végre azt, akit keresett...

... És a folyóparton állottak és hallgattak a fák; a fák alatt meg két nyösörgő ember nézte-nerzte, hogy kikül lassan szed-derjesbe az asszony arca. A fo-lyó fölött meg csak nőtt, fehér-lett a kód. A vízen messze us-zott egy felborult csónak és uszott forogva egy cserépkorsó.

Meddig bír hát verni a dobogó emberszív és meddig bírnak hát hallgatni így ezek a fák? És a csorda csengője meddig, meddig kopog még és ez a rengőtestű folyó meddig folyik még? És a faluban meddig lépked az ólom-súlyu álom és az uccákon med-dig perel még a holdas ének? A fagyó vér ceppről ceppre med-dig cepegek még és morzsáról morzsára meddig török még a fagyó darab kenyér?

Péter víztől csöpögő ruhában állt, állt a vízparton és nézte a nyösörgő öreg embert és nézte az iszaposarcu asszonyt.

— Vigyük innen... vigyük!
Az öreg megingatta a fejét. — Vigyük!
Aztán megindultak fölfelé a folyóparton, három sziv, három arc; az egyik az, amelyik már fakóba merült, a másik, amelyik elfáradt, a harmadik meg az, amelyik nem tud megenyhülni soha.